

— Δεν είναι όμως άσχημο, να σκλαβωθώ από τώρα ; Τι με συμβουλεύεις σύ ; Να μην παντρευτώ ;
 — Μην παντρεύεσαι !
 — Τι, από τα δυο να κάνω ; Να παντρευτώ ή να μην παντρευτώ ;
 — "Η να παντρευτής ή να μην παντρευτής.
 — Ποιό από τα δυο ;
 — Κάμε τα και τα δυο και ξεφορτώσου με !
 — Μα και τα δυο είναι αδύνατον να γίνουν.
 — Τότε μην τα κάνεις, αλλά άφησέ με να κοιμηθώ !
 — Μα θέλω την γνώμη σου !
 — Την γνώμη μου σου την είπα : "Η να παντρευτής ή να μην παντρευτής.

— Μα μιλάς άστεεινόμενος, καϊμένε. Ο γάμος δεν είναι παιχνίδι. Είναι πράγμα σοβαρό.
 — Το ξέρω. Το λέει και το τραγούδι.

— Λοιπόν, πρέπει να σκεφθής κανείς, τι θα βγίη άραγε απ' αυτόν ; Κομωδία, τραγωδία ή δράμα ; Ο γαμπρός δεν είναι παρά ένας συγγραφέας δραματικός.

— Νομίζω ότι συγγραφέας είναι ο συμπέθερος.
 — Τέλος πάντων. Το κοινόν είχε ή κοινωνία "Η θα τον χειροκροτήση ή θα τον μαξηλαρώση τον γαμπρό. Τι θα γίνη, άραγε, για μένα ;

— Τι θα γίνη στο μέλλον δεν γνωρίζω. Προς το παρόν όμως αυτομαξηλαρώσου ! Πέσε, δηλαδή να κοιμηθής στο μαξηλάρι σου...

— Και το κορίτσι μου το ξέρεις ;
 — "Όχι.
 — Είναι μάλαμα !...

— Μάλαμα ; Ξεαγγύρωσέ το !
 — "Έχει μια γλυκειά φωνή ! Μιλάει τόσο ώραία. Γράφει τόσο όμορφα !

— Σὺ όμως όταν μιλάς, γίνεσαι άσχημος πολύ. Δεν ξέρεις πόσο σου πηγαίνει όταν κοιμάσαι...

— Θέλεις να σου διαβάσω μια επιστολή της ;
 — Ευχαριστώσ αλλά... από μέσα σου !
 — "Άφησε, καϊμένε τ' άστεια, εγὼ σου μιλάω σοβαρά.

— Θα μ' άφίσης να κοιμηθώ ή όχι ;
 — "Όχι, αν δεν μου πής την γνώμη σου !
 — Την θέλεις σοβαρώς ;
 — Ναί.

— Νάτηνε λοιπόν ! Να μαξηλαρωθής προκαταβολικῶς, να ήσυχάσης.

Και τοῦ πέταξα ένα μαξηλάρι. Ήεκείνος μου το ανταπέδωσε. Τοῦ τὸ ἐπέστρεψα άμέσως. Ο θόρυβος ἐξύπνησε τοὺς άνδρας.

— Τι συμβαίνει, βρε, τί συμβαίνει ; Μήπως έγινε τυρκαϊά.
 — Κάτι χειρότερο παιδιά. Το «Γραμματόσημο» έγινε δραματικός συγγραφεὺς και παντρεύεται. Μαξηλαρώστε το !

— Ἐπὶ ένα τέταρτο ὁ θάλαμος ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὰ μαξηλάρια. Τὸ πῦρ μετεδόθη και στὸν διάδρομο, ὁ διπλανὸς θάλαμος πῆρε κ' αὐτὸς φωτιά και μέσα στοῦ σελήνόφως, δυὸ-τρια μαξηλάρια φτερούγησαν ἀπὸ παράθυρα, σάν τρομαχμένα μεγάλα κάτασπρα πουλιά.

— Όταν ὁ πόλεμος κατέπανε το «Γραμματόσημο» άρχισε να διαμαρτύρεται.

— Εγὼ ἤθελα να σὰς ἐμπιστευθῶ τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου, και σεῖς με ζαλίσατε με τὶς μαξηλαριές !...

— Δεν ἔχεις δίκιο να παραπονεῖσαι !
 — Μπὰς και θέλετε να σὰς πῶ κ' ευχαριστῶ ;
 — Βρε, δεν εἶπες ότι θα παντρευτής ;
 — Μάλιστα, τὸ εἶπα !
 — Ε... δεν ξέρεις ότι τὸ μαξηλάρι στο γάμο εἶνε ἀπαραίτητο !..

***

Τέτοιου τύπου περὶν ἄπειροι μέσα ἀπὸ τὶς ὠχρὲς σελίδες τοῦ παλῆου σημειωματαρίου μου.

— Πού να εἶνε σήμερα, και τί να γίναν άραγε ;
 — Νά ζοῦν, να παντρευθῆκαν, να χειροκροτηθῆκαν ή να μαξηλαρωθῆκαν στη ζωή ;

— Νά χαμογελάη τὸ στόμα τους, ὅπως στην χρυσή ἐκείνη ἐποχή, μέσα στη σκοτεινή στρατώνη, πού τῆ φώτιζε ἡ ὄρεξίς και ἡ νεανική ζωή μας, ή να σταλάξη τῆς πίκρας τὸ φαρμάκι ;

— Νά γελοῦν άραγε, ἀκόμα ζωντανοὶ ή να σαράζη τὸ πρόσωπό τους γυμνὸ, λειπόσαρκο κ' ἀποσκελετωμένο ;

— Ὅπως κ' αν εἶνε ὅμως, σύμφωνα και με τῆς σχετικότητος τὸ νόμο, ἅμα ἀνοίξω τὸ παλῆό μου σημειωματάριο, τοὺς βλέπω να πηδῶνε ὄλοι, ὠραῖοι, ζωηροὶ και γελαστοὶ πάντοτε μπροστά μου, με τὸ τσαλακωμένο τους χαλκὶ και με τὰ ἔξυπνα τὰ μάτια, φαντάσματα παλῆου καιροῦ, πού ἔρχονται τὸν πόνο τους να ποῦνε...

Σταμ. Σταμ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Τὸ Λονδίνο ἔχει σήμερα χίλιες ἐκκλησίες και τέσσερες χιλιάδες ἐνοχολαεῖα.

— Στη Γερμανία, ὑπάρχει μια φιλόφρωνος ἑταιρεία τῆς ὁποίας τὰ μέλη μαζεῦνουν τ' ἀποτοίγιαρα ἀπὸ τὰ καφενεῖα, τὰ ἐκμεταλλεύονται καταλλήλως και με τὰ χρήματά πού εισπράττουν, κάνουν διάφορα δῶρα στοῦ φτωχόπαιδα κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

— Λοιπόν ! γειτόνισσα ἔμαθες να νέα ;
 — Τι εἶνε, ἀγάπη μου ;
 — "Η κυρὰ Σωτήραινα γέννησε χτές τὴ νύχτα.
 — "Α ! Θεέ μου ! πόσο άσχημη τὴν ἔκανε ἡ ἐγκυμοσύνη της.
 — Δεν πιστεύω να εἶνε λιγώτερο άσχημη σήμερα.
 — Και δεν μου λές, τι ἔκανε ἀρσενικό ή θηλυκό ; Εἶχα βάλει στοίχημα με τὸν κύρ Μιχάλη, πού κάθεται ἀντίκρυ μας, ὅτι θα κάνη ἀρσενικό.

— Ἐκέρδισε, ἔκανε ἀγόρι. Ἄλλά να με συγχωρέσης πού σε ἀφήνω, γιατί εἶμαι καλεσμένη στοῦ βαφτίσια και δεν ἔχω ἀκόμη ἐτοιμασθεῖ.

— "Ακουσε... να μου φέρης κουφέτα και να ρηθῆς να μου πῆς ποιους εἶχαν καλέσει, γιατί ἀπὸ τὴν ἐποχή πού ἡ Σωτήραινα ἔχασε τὴν ὠραία ἐκείνη γάτα, τὴν ὁποία νομίζει ὅτι τῆς τὴν ἔκλεψε ἐγὼ, δεν βλέπομαστε οὔτε και μιλοῦμε.

— Μετὰ χαρὰς σας. Πὼς ὄχι.
 Ἐνὼ ἡ δυὸ καλὲς γειτόνισσες μιλοῦσαν στοῦ σπιτι τοῦ κύρ-Σωτήρη, τοῦ ἐπαρχιώτη φαρμακοποιῦ, εἶχαν ἀναστατωθεῖ τὰ πάντα.

Ἡ παραμὰνα κρατοῦσε στην ἀγκαλιά της τὸ μωρό, και ἡ λεχὼνα ἦταν ἔαπλωμένη με ὅσο μπορούσε μεγαλείτερη χάρι στοῦ κρεββατί της. Ἡ γυναίκα πού εἶχε παρασταθεῖ στη γέννα, πηγαίνει, ἔρχεται ψαχουλεύει ὄλες τὶς γωνίες, κάνει μεγάλες φασαρίες για τίποτὴνα πράγματα, και μέσα στην ἀνεμοζάλη αὐτῆ, δεν ξεχνάει να φροντίση και για τὸ πρόγευμά της, ἐπαναλαμβάνοντας διαρκῶς, ὅτι δεν ἔχει βάλει τίποτα ἀκόμα στοῦ στόμα της και πὼς ἀκόμα εἶνε με τὸν καφέ της.

Ἡ δυὸ ὀληρέτριες τοῦ σπιτιοῦ εἶνε ἔξω φρενῶν κ' αὐτές, και ὁ μπαμπὰς τοῦ νεογέννητου μεγαλώνει τὴ γενική ἀταξία τοῦ σπιτιοῦ, τρέχοντας ἀδιάκοπα και φωνάζοντας σ' ὄλους :

— Εἶμαι μπαμπὰς ! ἀπόκτησα ἀγοράκι, ἔκανα παιδί !
 Θα γίνη μεγάλος ἄνθρωπος, εἶνε ἀπαράλλακτος... ἐγὼ !
 Θα τὸν κάνω γραμματισμένο, θα τὸν κάνω γιατῶ και ἐθνοφύλακα.

Και γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναίκα του τὴν ρωτᾷ :

— Ἀλήθεια, καϊμένη, πὼς θα τὸ βγάλουμε ; Ἄλλά να σου πῶ...θα τὸ βγάλουμε πρῶτα Σωτήρη, γιατί εἶνε τὸ ὄνομα μου, χωρίς καμιά ἀντιλογία αὐτό. Ποιὸ ἄλλο ὄνομα θα τοῦ δώσουμε ἀκόμα ;

— Μὰ χριστιανέ μου, ξέρεις, ὅτι ὁ νουνὸς δίνει τὸ ὄνομα. Τὸ ὄνομα τὸ δικό του.

— Βέβαια, ἔχεις δίκιο. Και πὼς ὀνομάζεται ὁ νουνὸς ;
 — Ἐδουάρδος, ἀγαπητέ μου.

— "Α ! ἀλήθεια...εἶδες κόντεψα να τὸ ξεχάσω...Ἐδουάρδος λοιπόν, ἔ, καλὸ ὄνομα εἶνε. Και ὅμως θα προτιμοῦσα κανένα ἄλλο ὄνομα, περισσότερο χτυπητό, περισσότερο...Τέλος πάντων...Θυμᾶμαι ἕνα ὑπέροχο ὄνομα πού ἀκουσα σ' ἕνα μελόδραμα, πού ὑπῆρχαν λησταί...περίμενε, στην ἄκρη τῆς γλώσσας μου τρέχει...περίμενε...

"Α να...Φερούσκι...αὐτὸ μ' ἀρέσει !
 — Μὰ ἄντρα μου, τὸ ὄνομα Φερούσκι εἶνε κοζάκινο, δεν χτυπάει καλὰ σ' αὐτί.

— Λοιπόν ἐγὼ σε βεβαιώνω ὅτι εἶνε ὄνομα ὠραϊότατο, και ὅταν ὁ γυιὸς μου γίνη φαρμακοποιὸς και γράψη πάνω στην πόρτα του : **Φαρμακεῖο Φερούσκι !** δεν θα τὸ μετανοήσω καθόλου.

Μιά ἄμαξα στάθηκε αὐτῆ τῆ στιγμῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶνε ὁ νουνὸς, ὁ νέος ἔμπορος με τὸ φράκο του, κρατῶντας στη μασχάλη του ἕνα πελώριο κουτί γεμάτο κουφέτα. Ἀνεβαίνει τρεχάτος, τοὺς ἀγκαλιάζει ὄλους, προσφέρει δῶρα.

— "Α, κύριε Ἐδουάρδε, ἔκάνετε τρέλλες, λέει ἡ κυρὰ-Σωτήραινα, δεχομένη τὰ κουφέτα, ἐνὼ ὁ κύριος Σωτήρης σφίγγει τὸ χεῖρ τοῦ νουνοῦ και τοῦ λέει :

— Φίλε μου, ποτὲ δεν θα λησμονήσω ὅτι εἶσατε κουμπάρος μου.

"Ὅλοι θαυμάζουμε τὸ παιδί και ὁ κύριος Σωτήρης χαμογελάει κάθε φορὰ πού λέει ὅτι τὸ παιδί θα γίνη ὠραῖο. Τέλος ξεκινᾶνε για τὴ δημαρχία. Μὰ ἡ ἄμαξα γέμισε πρὶν προφτάση ν' ἀνέβη ὁ κύρ Σωτήρης, κ' ἔτσι ἀναγκάζεται να τὴν ἀκολουθήση ἀπὸ μακριὰ πεζός, τρίβοντας τὰ χεῖρα του και λέγοντας ἀδιακόπως :

— Ἐχουμε βαφτίσια ! ἔχουμε βαφτίσια τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ Σωτηράκου-Φερούσκι Ἐδουάρδου !...

Ἄφρὺ τὸ παιδί ἐδηλώθηκε στη δημαρχία και ἔγιναν ὄλοι οἱ τύποι, γυρίζουνε στοῦ σπιτι, ὅπου εἶνε στρωμένο μεγάλο τραπέζι.

Κάθονται στοῦ τραπέζι, πίνουν, γελᾶνε, τραγουδᾶνε, ἀλλά με σιγανή φωνή για να μην ἀνησυχῆσουν τὴν λεχὼνα και κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ κύριος Σωτήρης εἶνε τόσο ευχαριστημένος ὥστε λέει ὑπερήφανα :

— Ἄν ἤμουνα ἑκατομμυριούχος, θάθελα να μου ἔκανε ἡ-γυναίκα μου...ἕνα παιδί τὸ μήνα!...

Πῶλ δὲ Κῶκ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Για κείνους πού ἐρωτεύονται μόνον ἀπὸ λόγους ματαιοδοξίας, κάθε γυναίκα τοὺς εἶνε χρήσιμη, ἀλλά καμιά δεν τοὺς εἶνε ἀπαραίτητη.

Στένταλ

